

"Vijesnik" Zagreb, 27.XI.1980.

KONCERTI

Nada Kolundžija i Schönberg

● Uspješan nastup beogradske pijanistice u Salonu Studentskog centra

„Moja muzika nije moderna, nju samo loše sviraju“, rekao je Arnold Schönberg. Možda je ova gorka istina, godinama bila razlogom što naša sredina nikako da upozna neka od barem najvažnijih djela „oca Nove glazbe“. Godinama se u nas prešutno obilazilo oko ključnih djela Nove glazbe „druge Bečke škole“: Schönberga, Berga i Weberna, a da se nitko nikada nije suvislo upitao: zašto? Čak je i djelatnost Muzičkog salona Studentskog centra, koji je možda, po svojoj programskoj orijentaciji jedini bio pozvan za takvu vrstu informacije, bila isuviše okrenuta otkrivanju „neuzaženog snijega“ u predjelima Nove glazbe, a pre malo preventivnoj pedagogiji svoje mlade i zahvalne publike, koja je i prečesto i prebrzo prihvaćala sve što joj se nudilo, upravo stoga što nije na vrijeme i dovoljno temeljito proučila – staro. Kažemo staro zato jer Schönbergova klavirska djela navršavaju danas dobar ljudski vijek, vijek u kojem se na muzičkom polju dogodilo mnogo. Utoliko koncert održan u utorak navečer u Salonu Studentskog centra, na kojem je beogradska pijanistica Nada Kolundžija izvodila klavirska djela Arnolda Schönberga, dolazi pomalo sa zakašnjenjem za ovu sredinu, a s druge strane pokazuje da je došlo vrijeme da se i ta muzika konačno počne – slušati.

Još jedan važan razlog za ovaj koncert je u činjenici, što se djela izvedena te večeri, praktički nigdje ne mogu slušati, osim ako ne posjedujete magistralnu Pollinijevu izvedbu Schönbergova opusa. Stoga, iako je koncert Nade Kolundžije prvi, pravi „klasični“ koncert Muzičkog salona, on je u isto vrijeme, i kao takav, neophodan. Drago nam je, što je do ostvarenja ove odeje došlo posredstvom domaćeg interpreteta.

Interpretacija Nade Kolundžije zaslužuje posebnu pažnju već i stoga, što je ovaj njen izbor repertoara vrijedan sam po sebi. Ne zapostavljajući namjeru da informira, pijanistica je u prvom redu nastojala ponuditi vlastito videnje Schönbergovog istraživačkog puta, koji je vidljiv od jednog do drugog klavirskog opusa. Ponekad je to videnje na tragu tradicionalnog glazbenog idioma, koji u temi Schönbergovog stavka prepoznaje rudimente ranijeg, razvojnog stupnja muzike; a vrlo često je njena interpretacija bliža suvremenoj recepciji Schönbergove glazbe, koja tu istu „individualnu“ glazbu promatra „kao dijalog sa silama što razaraju individualnost“ (Adorno). Ono što se može zaključiti na osnovi takve interpretacije jest da je Schönbergova muzika daleko „pitomija“ nego što se to misli, a da je i vrlo „slušljiva“ ako se dobro svira.

DURDA OTRŽAN-SVACOV